

งูพิษ

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนโต

เทศน์พระ วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๖๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจนะ ตั้งสติ เอาหัวใจของตน

เรื่องของโลก ไม่มีใครมีอำนาจควบคุมมันได้ มันอยู่ของมันอย่างนั้นนะ เรากลับมาที่หัวใจของเรา

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา สละความเป็นฆราวาส ความเป็นฆราวาส มีสิทธิเสรีภาพจะใช้ชีวิตอย่างไรก็ได้ตามสิทธิ์ นี่ตามทฤษฎี แต่ความเป็นจริงแล้ว ถ้าเราใช้ชีวิตแบบนั้นมันมีความทุกข์ความยากขนาดไหน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ การครองเรือน การครองเรือนเท่ากับวิดทะเลทั้งทะเลเพื่อเอาปลาตัวเดียว

ทั้งชีวิต วิดทะเลทั้งทะเล มหาสมุทรในโลกนี้นั่นกว้างขวางขนาดไหน วิดทั้งหมดเลย เพื่อเอาปลาตัวหนึ่ง นี่พูดถึงว่าชีวิตของการครองเรือน

ถ้าเราอยู่ในเพศของฆราวาส เราไม่ครองเรือน เราเป็นฆราวาส เราถือพรหมจรรย์ เราอยู่คนเดียวก็ได้ อยู่คนเดียวก็ได้ เห็นไหม ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๒๒๗ มาบวชเป็นพระๆ ใจ เกิดเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระ เป็นนักรบๆ จะรบกับกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของตน

นี่ก็เลศค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตนมันยิ่งใหญ่ขนาดไหน ถ้ามันไม่ยิ่งใหญ่ มันจะเป็นพญามารหรือ มันจะครอบคลุมสัตว์โลกทั้งวิภวตั้งแต่พรหมลงมา ไม่ใช่มนุษย์เท่านั้น

อยู่ในอำนาจของกิเลสทั้งนั้น แล้วกิเลสตัวไหนมันจะปล่อยให้มึงอิสระ ปล่อยให้มึงมีความสุข มันเป็นไปได้อย่างไร มันเป็นไปได้ไม่ได้

ถ้าเป็นไปได้ เห็นไหม เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เราบวชเป็นพระ เป็นนักรบๆ มีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน แต่เป็นคนโง่คนเขลาไง ชาวนาเลี้ยงงูเห่า ชาวนาๆ เห็นงูเห่าไหม มันหนาวมันสั่น มันขาดอาหาร เมตตามัน เอามาโอบอุ้ม เอาไอนุ่นให้กับงูเห่าไง เวลามันมีความอบอุ่นขึ้นมา มันจกมันกัดเกือบตาย

ไหนว่ามึงเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้วมึงฉลาดไง แล้วฉลาดแล้วอยากจะเป็นนักรบๆ จะรบกับกิเลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตนไง แล้วรบกับกิเลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตน เห็นไหม

หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนไว้ อย่าเสียดายอารมณ์

อารมณ์ความรู้สึกอย่าไปเสียดายมัน นั่นแหละงูเห่า มันกัดๆๆๆ ความคิดของมึงนั่นแหละ มันฆ่ามึง ความคิดมึงนั่นแหละมันฆ่ามึง

งูเห่า ไม่รู้จักเลย นี่เพราะมันไม่รู้จักไง เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระ เป็นนักรบ อยากจะบรรลุนิพพาน จะมีคุณธรรม

โง่

ชาวนาเลี้ยงงูเห่า งูเห่ามันก็อยู่โดยธรรมชาติของมัน

ที่นา ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ในนามีข้าวเพราะเราเป็นชาวนา ทำไร่นาของเราขึ้นมา เพื่อให้มีข้าวไว้กรอกหม้อ มีข้าวไว้ในยุ้งในฉาง เวลาทำขึ้นมา หน้าน้ำ มันมีสัตว์น้ำ ถ้าเกษตรกรอินทรีย์ ในนาก็มีกิ้ง มีหอย มีปู มีปลา แล้วมันก็มีงูเห่า งูเห่ามันมากินเหยื่อของมันไง มันก็อยู่ในคั่นน่านั่นแหละ เวลาไปเห็นมันเข้า โอ้โฮ! สงสาร สงสาร น่าสงสาร ชาวนาเลี้ยงงูเห่า

เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีอำนาจวาสนาได้มาบวชเป็นพระ มาบวชเป็นพระแล้วเป็นนักรบๆ ถ้ามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา ศรัทธาใน ศรัทธาความเชื่อ เขาไม่ดูถูกความเชื่อของผู้ที่มีความเชื่อในความเชื่อของเขา เพราะความเชื่อของเขามันอยู่ที่วาสนาของคนไง

การเกิดเป็นมนุษย์ เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในประเทศไหน เกิดในท้องถิ่นไหน พ่อแม่ปู่ย่าตายายก็อบรมบ่มเพาะมา เขาก็มีความเชื่ออย่างนั้น ถ้ามีความเชื่อแบบนั้น เขาเคารพบูชาตามความเชื่อของเขา เราจะไปดูถูกดูแคลนอะไรเขา มันเป็นความเชื่อของเขา

แต่ดูตอนนี้ทางตะวันตกมาบวชพระบวชเจ้า มาฝึกหัดทำสมาธิๆ เพราะอะไร เพราะเขาศึกษาของเขาแล้ว เจริญทางวัตถุทุกข์เจียนตาย ทุกข์เจียนตายแล้วไม่มีทางออก

เราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาใน ประเทศไทย ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ ศาสนาพุทธ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วมันตื่นไหม

โง่บัดซบ

ชาวนา มันเป็นผู้ฉลาด สิ่งที่ว่าชาวนาเลี้ยงงูเห่าๆ เราดูเราเห็นได้ไง นี่โง่บัดซบ โง่บัดซบบวชเป็นพระโง่ เป็นผู้ประเสริฐ เป็นศากยบุตรพุทธชินโรสโง่

อย่าเสียดายอารมณ์ของตน

อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดนั้นนะ นั้นนะงูเห่า ทุกข์เพราะมันความคิด คิดเจียนตาย คิดจนตาย แล้วตายอยู่ได้ความคิด

งูเห่านี้ ไฉ่โฮ! มันตื่นพับๆ เลย ได้รับความอบอุ่นใจ

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่มีวิชาจะเกิดได้อย่างไร วิชา วิชาคือพญามาร พญามารมันก็สิงสถิตอยู่ที่ฐิตจิตอยู่ในหัวใจของคนนั้นแหละ แล้วก็เกิดในวัฏฏะไง โดยความเชื่อใจ

เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระโง่ ศึกษาพระพุทธศาสนาปริยัติๆ ใจ ทรงจำธรรมวินัยๆ นี่พุทธภาสิตโง่ พุทธภาสิต ถ้าฝึกหัดปฏิบัติให้มันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาโง่ ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เห็นไหม งูเห่า ไม่เสียดายอารมณ์ของตน

ปัญญาอบรมสมาธิๆ ใจ มีสติมีปัญญาขึ้นมาเท่าทันความรู้สึกนึกคิด ความรู้สึกนึกคิดของตนนี่งูเห่าๆ จับส่งเสวภาเลย เขาจับส่งเสวภา เขารีดพิษเลย เอาไว้ทำเซรุ่ม เอาไว้ป้องกัน ใครโดนงูกัด

ไอ้เราโดนกัดเจียนตาย แล้วรอดเป็นพระ เป็นนักปฏิบัติ ไอ้เรา พระกรรมฐาน

งูเห่าๆ ก็เลศค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตน มันขบมันกัด มันเจ็บมันปวด แล้วเจ็บปวดใคร อ้อยสร้อยอยู่นั่นไง เจ็บปวดน้ำตานองหน้านั่นนะ นั่นใครทำ นี่ไง งูเห่าๆ ชาวนาเขาเลี้ยงงูเห่า

เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาใน ชาติ ๔ และชั้น ๕ สัญชาติญาณของมนุษย์ใจ มีความรู้สึกนึกคิดใจ ความรู้สึกนึกคิดมันส่งออกใจ เวลามันส่งออกใจ มันไปกว้านเอาว่าเป็นสมบัติของมันทั้งสิ้นไง แล้วสมบัติในพระพุทธศาสนา แห้งแล้ง ว่างเปล่า ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลย

ถ้ามันเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ได้มาบวชเป็นพระ เป็นนักรบๆ แล้วนักรบรบกับใคร ก็รบกับกิเลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตน ถ้ารบกับกิเลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตน เห็นไหม สัทธาจริต หายใจเข้านี้พุท หายใจออกนี้โกโง

เราเป็นชาวนาๆ เราเป็นนักรบๆ นักรบเขารบกับข้าศึกที่เป็นพญามารในหัวใจของตน ชาวนาๆ เขารบกับท้องนา รบกับท้องนาต้องไถ ต้องคราด ต้องหว่าน ต้องรดน้ำเข้านา ต้องรักษานาเพื่อเขาจะเอาข้าวในนา นั่นเขาก็เป็นนักรบ รบกับนาของเขา

เราเป็นนักรบ เราบวชเป็นพระไป บวชเป็นพระขึ้นมา จะรบกับกิเลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตนใจ ทำความสงบของใจเป็นไหม ถ้าทำความสงบของใจเป็นขึ้นมาบ้าง มันจะเห็นคุณค่าแล้ว งูเห่าอยู่ให้ห่างๆ งูเห่า มึงอยู่ของมึงไป มึงกินกบกินเขียดก็เรื่องของมึงไป

นี่ไง เราพยายามหายใจเข้าพุท หายใจออกโธ ทำความสงบของใจเข้ามาให้ได้ ถ้าใจสงบระงับเข้ามามันเห็นคุณค่าเลยละ

ถ้าโง่บัดซบ มันก็ไปโอบอุ้ม ชาวนาเลี้ยงงูเห่า เอางูเห่ามากอดไว้ งูเห่าอยู่กับเรา งูเห่าเป็นเรา เราเป็นงูเห่าไป อยู่ด้วยกันอย่างนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิไป ใช้ปัญญาอบรมสมาธิคัดแยกของมันไป งูเห่า ความรู้สึกนึกคิดเกิดจากมาร เกิดจากกิเลสค้นหาความทะยานอยาก ถ้ารู้เท่าทันมัน ให้มันปล่อยให้มันวาง

ถ้ามันปล่อยวางขึ้นมา ความรู้สึกนึกคิดเกิดดับๆ เกิดดับโดยธรรมชาติของมัน ไม่ได้เกิดดับโดยกิเลสใด ถ้าเกิดดับโดยกิเลส มันมีพิษมีภัย มันแผดมันเผาไหม้ แต่ถ้าเป็นความคิดโดยปกติ คิดแล้วก็คือความคิดไป ความคิดก็เรื่องของความคิด ความคิดมันก็เกิดดับ มันจะมีโทษอะไรกับใคร

รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร

จูเห่า

แต่ถ้าทำความเข้าใจเข้ามา รู้เท่าทัน รูป รส กลิ่น เสียง เก้อๆ เหม็นๆ เข้ามาสู่ใจของเราไม่ได้ ใจของเราก็เป็นใจของเราไป ความคิดอยู่ข้างนอกนูนๆ เมื่อถึงก็คิด ตอนนี้อยู่ไม่คิดถึงมันแล้ว กุศลถึงตัวกู๋ คิดถึงพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ไม่แบกหามความคิดนั้นไว้ ความคิดมันจูเห่า มันฉกมันกัด

ข้างสาร จูเห่า ข้างสารมีกำลังของมัน เวลาจูเห่ามันฉกฉก ข้างสาร กำลังของกิเลส จูเห่ามันฉกมันกัด ฉกกัดไป นี่ไง เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาไป นักรบมันรบกับตรงนี้ รบกับหัวใจของตนไป

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีเวรมีกรรมมาทั้งสิ้น แล้วมันมีเวรมีกรรมกับใคร นี่ไง เวลาเวรกรรมมันให้ผลไป เรื่องที่ไม่ควรจะเป็นมันก็เป็น เรื่องที่ดั่งามที่เราจะส่งเสริม จะทะนุถนอมให้มันดั่งามขึ้นไป ทำไม่เป็น ถ้าเรื่องของกิเลส เรื่องของการเหยียบย่ำเหย้า เก่ง เรื่องที่เป็นโยชน์โพดผล แม่่งทำไม่ได้ เรื่องเหยียอะไรที่ทำแต่ความบาดหมาง ชอบ

จูเห่า จูเห่ามันฉกมันกัด

เป็นธรรม ธรรมมันเป็นสิ่งที่มีคุณค่า สัตว์มันยังรู้ เขตอภัยทาน เขตผ้ากาสาวพัสตร์ รู้กันโดยสัญชาตญาณ ผ้าเหลือง ผ้าที่ให้คุณประโยชน์ไป ผ้ากาสาวพัสตร์เป็นธงชัยพระอรหันต์ สัตว์มันยังรู้ที่ไหนที่ปลอดภัย เราเป็นมนุษย์แท้ๆ ว่าเป็นนักรบ ใจบัดขบ ไม่มีสติปัญญา

จูเห่าหรือข้างสารมันเป็นสัตว์ แต่สัตว์ที่เขาเอามาฝึกหัดเป็นประโยชน์ เห็นไหม ปางข้างๆ ไว้หลอกฝรั่งมาเที่ยว เงินเยอะเยอะ แต่ข้างถ้าได้รับการดูแลที่ดี มันก็มีสุขพอบประมาณของมัน ถ้าใช้งานมันจนเกินกว่าเหตุ เห็นแต่ผลประโยชน์ไป

นี่ไง ภูเห่า หมูบ้านภูนั้นนะ เขาเอามาเล่นเป็นแหล่งที่ท่องเที่ยว ช้างสาร ภูเห่า คนที่ฉลาด เขายังฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาจนเป็นอาชีพเขา

ธรรมาธิษฐาน จิตใจของคน จิตใจของนักรบ กิเลสตัณหาความทะยานอยากมันฉกมันกัด มันฉกมันกัด แล้วมันฉกมันกัด บ้างจัดตั้ง สันติภูมิจิโก อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนเท่านั้น ตนมาบวชเป็นพระ ห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ห่มแต่เปลือก ห่มแต่ภายนอก จิตใจแห่งแสง จิตใจมันทุกข์ยาก จิตใจนี้ขาดสติขาดปัญญา

การเกิดเป็นมนุษย์ สิ่งใดที่มีค่า นี่ไง ชาวพุทธๆ ที่เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนาใด ใครได้บวชเป็นพระใด บวชเป็นพระ เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาใน วิมุตติ สุขๆ สุขที่แท้จริงใน สุขที่ไม่เจือด้วยอามิสใน

ทางโลกเขา ทางฆราวาสญาติโยม เวลาเขาจะสุข เขาจะรื่นเริง ใ๊ฮโย! เขาต้องมีวัฒนธรรม เขาต้องอดทนนะ ต้องมีหัวใจ แล้วสุขชนิดหนึ่ง สุขเวลาเช้าสังคัมไป แต่เวลาเตรียมงานสองปี สามปี เพื่อวัฒนธรรมอย่างนั้นใน

มันเป็นระบบเศรษฐกิจ มันเป็นเรื่องของโลก มันเป็นเรื่องโลกามิส โลกามิสคือโลก แล้ว ด้วยอามิสเจือปนอยู่ ติดข้องอยู่นั้น แล้วไม่รู้จักตัวตนใน ให้มันครอบงำหัวใจใน

ถ้ามีสติปัญญา เห็นไหม เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา บวชเป็นพระ ถ้าพระวัดบ้าน เขาก็ศึกษาธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง ศึกษามาได้เป็นพ่อออกจารย์ เป็นคนที่มีสติปัญญาจะอบรมบ่มเพาะสังคัม แล้วก็ติดโลกอยู่นั้นใน

วัดวาโดยทั่วไป ตลาดนัด สิ่งทีวัดมีประเพณี มีต่างๆ ร้อยแปด ธรรมเนียมไม่มี ธรรมเนียมไม่มี สนใจ แต่ธรรมเนียม ลัทธิเก่า กำลังสนใจเขาอยู่ เพราะอะไร เพราะภูเห่ามันฉกกัด มันเป็นตัวของตัวเอง ไม่ได้ใน มันเป็นตัวของตัวเองไม่ได้ มันจะอาศัยเขาใน อาศัยอย่างนั้นจะมีความสุข มันคิดไม่เป็นใน

แต่ครูบาอาจารย์ท่านสอนไว้แล้ว ช้างสาร ภูเห่า สิ่งทีมันทำลายบุคคลคนนั้น

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่าน ท่านรักษาหัวใจของท่าน จนท่านไป เจริญกับกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เวลาเข้าไปเจริญกับกิเลสตัณหาความทะยานอยาก จะ เอาชนะคะคานมันอย่างไร

เริ่มต้นทำสมาธิไม่ได้ก็ล้มลุกคลุกคลานขนาดไหน เวลาฝึกหัดทำสมาธิของตนขึ้นมาได้ สมาธิมันเกิดขึ้นมาจากอะไร สมาธิมันเกิดขึ้นมาจากสติ เกิดขึ้นจากคำบริกรรม เกิดขึ้นมาจาก ปัญญาอบรมสมาธิ สมาธิไม่ลอยมาจากฟ้า

เว้นไว้แต่นะ นี่ไง บัวสี่เหล่าไง ขิปปาภิญญา ผู้ที่มีอำนาจวาสนาไง เวลาทำขึ้นมามันเป็น ของมันขึ้นมาได้ เพราะอำนาจวาสนาที่ได้สร้างสมบุญญาธิการมา มันถึงจะเป็นอย่างนั้น

ขี้อวดกูรู้จริง ไม่ทำห่าอะไรมาเลยไง จะเอาให้เหมือนเขาไง นั่งสมาธิแล้ว นั่งขัดสมาธิ สมาธิ จะมาเลย โอ้โฮ! ใช้สติปัญญามาใคร่ครวญนะ โอ้โฮ! บรรลุธรรมๆ

งูเห่ามันฉกนะ ฉกแล้วมันคายพิษนะ พิษเข้าไปในร่างกาย ตายไปสองรอบมันยังไม่รู้ตัว เลย มันคิดว่าบรรลุธรรม สารพิษเข้าไปเต็มร่างกายเลย จนหัวใจมันสูบฉีดนั้นนะ พิษงูทั้งนั้นเลย ไปทั่วร่างกายเลย จะบรรลุธรรมอยู่แล้ว

มันอยู่ที่วาสนาไง คำว่า “วาสนาที่มันทำมานะ” ถ้าทำมามันจะมีสติมีปัญญา

เรื่องขี้อวดอย่างนี้ยังไม่มีสติปัญญาเท่าทันมัน แล้วจะทำความเข้าใจเรื่องขี้อวด

เธออย่าเสียตายอารมณ์ของเธอ ความคิดถึงนั้นนะมันฆ่าเอ็ง ความคิดถึงนั้นแหละงูเห่า มันกัดมึง แล้วมึงก็ดิ้นพรวดๆ

“บวชเป็นพระไม่มีความสุขเลย”

บวชเป็นพระก็โกนผมไง โกนคิ้ว โกนหนวด ผ่ากาสาวพัสตร์ ก็ไปหาพระอุปัชฌาย์ พระอุปัชฌาย์ยกเข้าหมู่ไง มันเป็นพิธีบวช แต่ศีล สมาธิ ปัญญา สติมันอยู่ที่เอ็งฝึกหัด

บวชมาแล้วนะ พระนวกะ เขาเรียนนักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก นักธรรมตรีก็เรียน ธรรมะพระพุทธเจ้านี้แหละ นวโกวาทนั้นนะ มิตรเทียมน คนเทียมมิตร คนดิบ คนสุก ในนวโกวาท นั้นนะ นั่นก็ท่องจำธรรมวินัยไง

แล้วถ้าเอ็งต้องการความรู้จริง ความเป็นปกติสุขขึ้นมา เอ็งต้องเท่าทันงูเห่าในใจเอ็งนะ ความคิดถึงนั้นแหละงูเห่า ความคิดถึงที่เจอไปด้วยกิเลสนั้นนะมันเป็นงูเห่า แล้วมันก็ฉกกัดมึง นั้นแหละ แล้วมึงก็เจียนตายนี่ไง เจ็บปวด ใครเจ็บ

เพราะงูเห่าในใจเอ็งกัดเอ็ง งูเห่าในใจเอ็งไปกัดเขา เอ็งก็ต้องใช้ปาก ใช้กิริยาสื่อสารให้เขารู้ว่ากูชอบอย่างนี้

งูเห่าในใจของเรา เราจะเผยแพร่ให้คนอื่น มันก็เกิดจากอายตนะ เกิดจากรูป รส กลิ่น เสียงที่ส่งออกไป แต่งูเห่าในใจมันขบมันกัดอยู่ในใจนั้นนะ มันขบกัดเดี๋ยวนี้ บัดนี้ ทันที เดี่ยวนี้ เกิดจากจิตของตน ให้งูเห่าตัวนี้ ให้อภัยมารนี่

เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาไป เรามาบวชเป็นพระไป บวชเป็นพระ บวชเป็นพระปฏิบัติไป หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นได้ฆ่าให้งูเห่าในใจของท่านจบสิ้นแล้ว ยถาภูตัง เกิดญาณทัสสนะ ตายต่อหน้า ตายชื่อว่าตาย แล้วตายอย่างไร ตายวิธีการใด ท่านทำมาหมดแล้ว ท่านถึงวางข้อวัตรปฏิบัติไว้ให้ฝึกหัดนี้ไป แล้วมึงฝึกหัดๆ มึงฝึกหัดให้เป็นจริงขึ้นมาในใจมึงหรือไม่ละ

นี่มันขบมันกัดอยู่ในนั้นนะ ความคิดเราเพริศแพ้ว ความคิดเราถูกต้อง ความคิดคนอื่นมันไม่ใช่

จริงหรือ

มันกำลังกัดมึง มึงรู้ตัวหรือยัง ถ้ายังไม่รู้ตัว เอ็งจะมีปัญญาอบรมสมาธิได้อย่างไร เพราะถ้าสมาธิทำไม่เป็น มรรค ๗ มรรคอีก ๗ องค์จะเกิดอย่างไร สัมมาสมาธิ ความดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ความชอบธรรม

ไฉนมันชอบโดยจงอาจ มันชอบโดยงูเห่า มันชอบขบกัดใจของตน ชอบให้มันเกิดความลำเอียงอยู่ในหัวใจของตน แล้วมันจะเอาความชอบธรรมมาจากไหน ถ้ามันไม่มีความชอบธรรมไป ไม่มีความชอบธรรม มันชอบธรรมก็ชอบธรรมพิษุนั้นไป พิษุก็พิษพญามารไป

พญามารมันมีลูกมีหลาน นี่แค่ลูกหลานนะ แค่ลูกหลาน แค่ปลายพิษุไป มันยังไม่รัด รัดเสร็จแล้วมันพ่นพิษเสร็จ มันกินทั้งตัวเลย กินทั้งตัว หัวใจสิ้นหมด แพ้ราบคาบ แพ้ราบคาบจากพิษุนั้นนะ แพ้ราบคาบ เจ็บช้ำน้ำใจ ตระอมหัวใจ บวชแล้วมันต้องมีความสุขความสงบ บวชแล้วทำไมมันทุกข์มันยากขนาดนี้

บวชแล้วถ้ามันสุขมันสงบ เพราะบวชแล้วเป็นพุทธชินโรสไน สิ่งที่เป็นศากยบุตรพุทธชินโรส บวชแล้วมีศีลมีธรรม บวชแล้วมีขีดจำกัด มีการควบคุมดูแล ถ้าทำให้มันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา สติก็เป็นสติ สมาธิก็เป็นสมาธิไน งูเห่ามันไม่กล้าเข้าใกล้ มันไม่กล้าเข้าใกล้สติไน มันไม่กล้าเข้าใกล้สัมมาสมาธิไน

สัมมาสมาธิเป็นสมณะ สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้ง ฐานที่มันสะอาด ฐานที่มันสงบ ฐานที่มีคุณธรรม ฐานนั้นไม่มีงูเห่าไน ฐานนั้นเขาปรับพื้นที่ให้เขาดีงามแล้ว ถ้าเขายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ มันเกิดวิปัสสนา ปัญญาที่รู้แจ้งแทงตลอดไน

ไอ้งูเห่า ไอ้พญามาร ไอ้สิ่งที่มันชุกมันซ่อนไน นี่ไน สู้ติจิตเป็นที่อยู่ของพญามารไน พญามารมันอยู่ที่สู้ติจิต มันอยู่ที่จิตได้สำนึกไนไน

จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้นี้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส

ถ้ามันจะข้ามพ้นกิเลสได้ มันต้องปรับพื้นที่ของมัน สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงานไน ปรับพื้นที่จนให้งูเห่า ให้พิษร้ายทั้งหลายไม่ให้เข้ามาเจือปนในสถานที่นั้นไน แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นความถูกต้องชอบธรรมไน

ถ้าความถูกต้องชอบธรรม มันเป็นตรงไหนละ

มันเป็นคนที่ซื่อ หรือเป็นคนที่ครอบครอง หรือคนที่แบ่งวาระให้มันเป็นจริงเป็นจังไน มันเป็นที่การกระทำของเราต่างหากไน มันเป็นปัจจุบันธรรม มันเกิดจากศีล สมาธิ แล้วเกิดปัญญาไน ปัญญาที่มันฝึกหัดวิปัสสนาอ่อนๆ

คำว่า “อ่อนๆ” เห็นไหม แม้แต่กูก็ยังไม่ว่าเป็นงูหรือเป็นปลาไหลไน ไม่รู้ว่าเป็นงูหรือเป็นปลา ไม่รู้ นี่วิปัสสนาอ่อนๆ ไน เวลาเข้าไปแล้วถ้ามันชกกัด งูมันชกกัดมันก็เจ็บ แล้วตายได้ด้วย ถ้าปลามันกัด เออ! ถ้าปลามันกัดเบาๆ เฮ้ย! ถ้ามันเป็นปลาไหล ปลาไหลมันลื่นไน เห็นไหม วิปัสสนาอ่อนๆ วิปัสสนาอ่อนๆ

ถ้าฝึกหัด ถ้าเป็นศากยบุตร ถ้าเป็นผู้มีสติมีปัญญา นี่ไน มันฝึกหัด มันปฏิบัติได้ แต่ทำไม วุฒิกาวะมันอ่อนแอเหลือเกิน คิดอะไรขึ้นมาแล้ว อู๊ย! เก่ง ยอดเยี่ยม

จริงหรือวะ ยอดเยี่ยมของใครวะ

คิดขึ้นมาแล้ว ขณะนี้คิดได้ เออ! แต่ก่อนเลวทรามมาก เดียวนี้ดีขึ้นมา เออ! คิดได้ เห็นใหม่ คิดได้ เริ่มต้นதாகทาง เริ่มต้นมีสติมีปัญญาขึ้นมา มีปัญญาขึ้นมา

สิ่งที่เรามีศีลมีธรรม ที่ไหนมีศีลมีธรรม เห็นแล้วมันชื่นใจ เห็นแล้วมันอบอุ่นใจ ที่ไหนเป็นพาลชน ที่ไหนมีการเหยียบย่ำมีทำลาย เมื่อก่อนชอบอย่างนั้นนะ เดียวนี้ไม่เอาอย่างนั้นแล้ว มันพัฒนาขึ้นมา มันก็เป็นการฝึกหัด นี่ไง วัฒนธรรมไง นี่ไง วุฒิกาวะไง ถ้ามันเจริญออกมาขึ้นมา มันก็เป็นประโยชน์กับบุคคลคนนั้นไง ถ้าบุคคลคนนั้น

ถ้าสูงสุดก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรมให้เราสงบระงับ ปัญญาอบรมสมาธิคือปัญญาที่มันคายความเร่าร้อน ที่ว่าอย่าเสียดายอารมณ์ความรู้สึกของตน

อารมณ์ความรู้สึกมันกระทบใจ แล้วมันก็ชุ่มฉ่ำ แล้วมันก็พลุ่งพล่าน แล้วมันก็ทุกข์ยาก แล้วอารมณ์อย่างนี้มันก็แผดเผา จุดไฟเผาตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่รู้จักพิษงูเห่า

แล้วถ้ามีศรัทธามีความเชื่อในพระพุทธศาสนาแล้วฝึกหัดปฏิบัติ ใช้สติปัญญาขึ้นมา สิ่งที่มันเร่าร้อน พลุ่งพล่านต่างๆ มันเบาลงๆ เห็นใหม่ สูงสุดมันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ มันไม่ใช่วิปัสสนาวิปัสสนะอะไรกันหรอก วิปัสสนายังอีกไกลนัก ครูบาอาจารย์ที่ท่านฝึกหัดมาท่านรู้ รู้เพราะการฝึกหัดปฏิบัติเริ่มต้น แม้แต่เป็นปัญญาชน เป็นพาลชนนะง่าย

อย่าเสียดายอารมณ์ความรู้สึกของตน

อารมณ์ความรู้สึกมันพลุ่งพล่าน มันปลุกเร้า มันกระทบหัวใจ มันทำให้เจ็บช้ำน้ำใจ แล้วก็สนิทคุ้นเคยอยู่อย่างนั้นนะ สนิทคุ้นเคย เพราะพิษไข้เป็นเรา เราเป็นพิษไข้ งูเห่าเป็นเรา เราเป็นงูเห่า มันเป็นชนชั้นเดียวกัน มันคนเสมอกากัน มันก็มาทุกข์เร่าร้อนอยู่อย่างนั้นนะ อารมณ์ความรู้สึก

เธอจงอย่าเสียดายอารมณ์ความรู้สึก

นี่อารมณ์ความรู้สึกเป็นเรา อารมณ์ความรู้สึกมันตอกย้ำ อารมณ์ความรู้สึกมันพลุ่งพล่าน เฮ้ย! สนุกเว้ย เฮ้ย! ดีเว้ย ดีเว้ย

โง่บัดซบ

เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มีสติมีปัญญาขึ้นมา อารมณ์อย่างนี้มันก็ทำให้เราปุณฺณ กัลยาณชน ปุณฺณคนหนา ปุณฺณคนหนานี้บุคคลคนหนา มนุษย์ขี้เหี้ยม มีอะไรเป็นของประเสริฐบ้าง วัวควาย เนื้อมันยังชั่งกิโลขายนะ เนื้อแดดเดียวนี้ โอ้โฮ! ยอดเยี่ยม มนุษย์ตาย มีคนวิ่งหนี มนุษย์ตาย ไม่มีใครเอาเลย แล้วเหี้ยมคั่งอยู่อย่างนั้นนะ แล้วยังปลื้มใจอีก

อย่าเสียดายอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตน

อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตนมันอยู่ได้พญามาร เห็นไหม งูเห่ามันฉกไวกด้วย แล้วมันก็ฉก มันก็กัด แล้วพิษไข้ก็พุ่งช่าน โอ้โฮ! มันแผ่ช่าน โอ้ย! ดีเว้ย

มันเป็นเรื่องโลกๆ แล้วเราก็เข้าใจกันอย่างนั้น แล้วผู้ฝึกหัดปฏิบัติเริ่มต้นมีสติมีปัญญาขึ้นมา โอ้โฮ! บรรลุลุทธิธรรม

บรรลุลุทธิธรรมทำอะไรกันนะ อารมณ์ความรู้สึกนั้นนะงูพิษมันฉกเอา แผ่ช่านไปอยู่ท่ามกลาง อารมณ์ความรู้สึก แล้วถ้ามีสติมีปัญญาพิจารณาไป มันปล่อยวางบ้าง มันมีอะไร โอ้ย! บรรลุลุทธิธรรม

ไร้สาระมาก ไร้สาระ สมมติทำไม่เป็น พื้นฐานไม่มี แล้วบอกบรรลุลุทธิธรรม

เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ชาวพุทธมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นรัตนตรัย เป็นแก้วสารพัดนึก คนมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหนเขาก็ทำได้ นึกถึงเป้าหมายการกระทำสูงส่งขึ้นมา

ไอ้คนที่ไม่มีอำนาจวาสนาไร ก็คิดว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่คิดเป็นเรื่องโลก เรื่องไสยศาสตร์ เรื่องให้งูพิษมันกัด งูเห่ามันฉกมันกัดเจ็บช้ำน้ำใจอยู่อย่างนั้นนะ แล้วบอกว่า มันไม่เห็นได้อะไรเลย ไม่เห็นมันมีอะไรเลย

วุฒิกาวะไร กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา อำนาจวาสนาของเขามีแค่นั้น อำนาจวาสนาของเขามีแค่นั้นก็ทุกข์ยากแค่นั้น แล้วสิ่งนี้มันมาจากไหนล่ะ

สิ่งนี้ที่เขาสร้างเป็นเวรเป็นกรรมของเขามา จิตนิสัยไง สร้างเป็นเวรเป็นกรรมของเขามาก็ดีเอ็นเอในหัวใจนั่นนะ พันธุกรรมของจิตๆ จิตที่มันสร้างสมบุญญาธิการมามากน้อยขนาดไหน ถ้ามันทุกข์ยากมากน้อยขนาดไหนมันก็ทุกข์ยากของมัน

นี่ด้วยวาสนานะ ยังได้มาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนานะ แล้วเกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้วได้มาบวชเป็นพระ เป็นนักรบอีกต่างหาก เวลารบล้มคว่ำจะมำหางยี่สิบห้า ไม่มีอะไรไปต่อกรกับมันเลย

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านพูดนะ จะไปสู้กับเสือมือเปล่าๆ เสือมันตะปบตายหมดละ จะไปสู้กับเสือมันก็ต้องมีอาวุธของมันบ้าง

ถ้ามีอาวุธ เห็นไหม เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ศีลธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ หนุนก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้

ท่านบอกเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะ ตีมือไว้ใจ ไม่ให้จับๆ ไม่ได้คือไม่ให้ไปจับสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัย ไม่ได้ๆ ก็เพราะว่าอารมณ์ความรู้สึกของคนถ้าไปเสวยใจ ความคิดเป็นเรา เราเป็นความคิดใจ

นี่ไง เธอจงอย่าเสียดายอารมณ์ความรู้สึกนั้น

อารมณ์ความรู้สึกเราเวลามันคิดขึ้นมา แล้วความคิดก็ฆ่าเราใจ ความคิดมันก็เจ็บช้ำน้ำใจ เจ็บปวดใจ แล้วคิดซ้ำคิดซ้อน กำลังมันเพิ่มมากขึ้นๆ ใจ แล้วมันก็ท่วมท้นหัวใจใจ แล้วก็ทุกข์เจียนตายอยู่นั่นไง นี่ไง ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา พอเท่าทันมัน วาง เราจะเท่าทันมัน

ข้างสาร กูเห่า

ข้างสารมีกำลังของมัน กำลังมันฟาดงวงฟาดงาในหัวใจของมนุษย์

กูเห่ามันฉกมันกัด มันฉกมันกัด แล้วความคิดที่มันฉกมันกัด เห็นไหม เราทุกข์เพราะความคิดของเราเอง ถ้าเราทุกข์เพราะความคิดของเราเอง เราฝึกหัดของเรา สติสัมปชัญญะมันหยุดคิด หยุดคิดๆ ถ้ามันหยุดได้ก็สัมมาสมาธิ ถ้ามันหยุดได้ ถ้ามันหยุดไม่ได้ เราพยายามทำให้มันเบาบางลง เบาบางลงด้วยสัมมาสมาธิ เบาบางด้วยสัมมาทวิปฏิสัมมาปัญญา เบาบางด้วยความถูกต้องชอบธรรม มันเบาบางลง เบาบางลง

ถ้าเบาบางลง ถ้ามันเข้าสมาธิได้ มันเข้าสู่ความสงบสุขได้ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีใจ ถ้าจิตสงบสุข ชีวิตนี้มีคุณค่า ชีวิตนี้มีราคา เกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน คนที่ติดโลก คนที่อยู่กับโลก นั้น มันก็เป็นกรรมของสัตว์ คนที่ออกมาบวช ออกมาเป็นนักรบ ถ้ามันรบกับกิเลสตัณหาความทะยานอยากของตนได้ นั่นจะเป็นนักรบ เป็นศากยบุตร เป็นพุทธชินราช แล้วชนะกิเลสเป็นครั้งเป็นคราวๆ เห็นไหม จากปุถุชนเป็นกัลยาณชน

คำว่า “กัลยาณชน” มันจะรู้เท่าทันรูป รส กลิ่น เสียง

อย่าเสียดายความรู้สึกลึกซึ้ง

ความรู้สึกลึกซึ้งมันรู้มันเห็นเลย มันเห็นว่ากูเท่ามันจนมันกัด มันเจ็บมันปวดอย่างไร แล้วเวลาธรรมชาติของคนมันมีความคิดใจ ถ้าความคิดโดยดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบใจ โดยสัมมาทิฐิ ความถูกต้องชอบธรรม ถ้ามันคิดเท่าทันกิเลส คิดขึ้นมามันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ ความคิดมันก็หยุดลงๆ แล้วเราก็อยู่กับความหยุดคิดนั้น หยุดคิดนั้นมันก็เป็นประโยชน์กับเราไง ถ้าเป็นประโยชน์กับเรา เราฝึกหัดปฏิบัติจนมีความชำนาญขึ้นมา มีความชำนาญ ความหยุดนั้นจะมันคงขึ้น การหยุดนั้นจะมากขึ้น

แล้วพอพิจารณาไปบ่อยครั้งเข้าๆ จนจิตมันตั้งมั่น จิตมันตั้งมั่นก็รู้เท่าหมดละ ใญ่เท่าอยู่ไกลๆ ไม่ให้เข้ามา เห็นไหม มันจะฉก ก็หลบพบบๆ มันก็ทำให้เรามีความชำนาญ รักษาความหยุดคิดนั้น รักษาจิตนั้นให้มันมีมาตรฐานขึ้นมา

แล้วถ้ามันเห็นงูเท่าตามความเป็นจริง เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม ถ้ามันจับต้องของมันได้ นั่นล่ะจะยกขึ้นสู่วิปัสสนา

สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน เป็นฐานที่มันแห่งนักรบ ถ้าจะรบจริง

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาได้ ห่มผ้ากาสาบัพตรไว้ ธงชัยพระอรหันต์ไว้ แล้วถ้ามันมีความสุขความสงบขึ้นมา มันจะเป็นความมหัศจรรย์ในหัวใจของตน เห็นไหม

ดูมหาเวสสันดรชาดก เขามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึกไป เราก็มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เรามีผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานไป เรามีพุทธะอยู่ท่ามกลางหัวใจของเรา

แล้วเรารู้เท่าทันไง เราเห็นงูเห่า เราเห็นช้างสาร เราเห็นงูเห่า มันมีกำลังมากน้อยขนาดไหน มันพาดวงพาดงา มันฉกกัดอย่างไร เราหลบเราหลีกเลี่ยงได้ เราทำความเข้าใจของเราได้ เรายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้

ศากยบุตรพุทธิในรสที่จะเกิดขึ้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนันทก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนารัสสตรชนัสสตร รือมนุษยชีเหม็น ถ้ามันละกิเลสเป็นขั้นเป็นตอน

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเทศนาว่าการเทวดา อินทร์ พรหมนะ เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์หลวงปู่มั่น เทศน์เรื่องอริยสัจ เทศน์เรื่องทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับอย่างไร ด้วยมรรค ๘ ด้วยสัจจะด้วยความจริงในอริยสัจในพระพุทธานุศาสนนา เอวัง